

Phần 10

Từng ngày, từng ngày trôi qua...

Lục Bình không nhớ mình đến đảo ngọc này bao nhiêu ngày rồi. Cuộc sống lao động vất vả cô cũng quen dần. Lúc đầu cô bị khinh khi, cười cợt, bây giờ thì mọi người thân thiện chia sẻ. Lục Bình sống chung với Kiều Lan, cô gái dễ mến. Nhờ cô ấy mà Lục Bình có việc làm.

Cô quen dần với cái tên mới: Y Bình, cái tên không gọi sự trôi nổi lênh đênh theo dòng đời. Vị giám đốc công ty xây dựng và trung tâm thương mại, sản xuất ngọc trai có thái độ khác lạ, luôn quan tâm, thích đến nói chuyện với mọi người, ai cũng dễ dàng nhận ra điều đó. Đây cũng là nỗi lo của cô khi mọi người đùa vui:

- Ông giám đốc thường đến thăm công nhân nhờ Y Bình đấy.
- Nè, đừng nói bậy nha, khổ cho Y Bình đó. Bà chủ đuổi việc là khổ.

Kiều Lan hỏi:

- Quê ở đâu?
- Gần đây. Chẳng còn ai thân cả.

- Nhìn tướng Lục Bình, ai cũng bảo đáng tiểu thư, làm cao lắm vài tháng rồi chạy. Họ nghi ngờ Lục Bình bỏ nhà đi. Bây giờ họ tin Lục Bình chẳng có người thân, đi làm để nuôi bản thân.

- Chị tin em chứ?
- Ừ. Ai ta thấy cũng tốt trừ đàn ông.
- Ủa? Sao chị ghét họ vậy?

Chị lắc đầu cười vang:

- Không phải ghét mà chẳng có ai để yêu cả, đó em chuyện này.
- Gì vậy chị?
- Bà Sao Mai, em thấy có đẹp không?
- Đẹp nhưng...

- Sửa đây. Có tiền cứ “tút” hoài nó đẹp như tiên vậy. Hồi trước bà già và lớn hơn giám đốc.

- Vậy à?

- Đoán thử bà ấy bao nhiêu tuổi?

- Em thấy đâu có già. Lớn hơn ông vài tuổi là cùng. “Gái lớn hai trai lớn một”.

- Vài là bao nhiêu, nói chính xác đi.

Kiều Lan chờ đợi:

- Ba hoặc bốn gì đó.

- Mười ba đó.

- Trời! Thật không chị?

- Giám đốc học giỏi, có tài nhưng không giàu. Gặp bà ấy bắt xác nên có đầy đủ mọi thứ, sướng mọi bề, cơ ngơi này của ông ấy từ bà mà ra.

- Vậy họ có yêu nhau không?

Kiều Lan trợn mắt lắc đầu:

- Có trời mà biết lòng dạ ông ấy. Nè! Nghe xong làm ơn bỏ đi, chị không chịu trách nhiệm đâu nha.

-Em biết, chị yên trí đi. Nó đâu có liên quan mình mà nói làm gì.

- Có đó, giám đốc có vẻ thích em nên...

Lục Bình lắc đầu lia lịa:

- Đừng nghĩ bậy, em thấy ông ấy tốt chứ không có ý nghĩ như vậy.

- Chị nói để em biết, trông em hiền lành quá, sợ có chuyện...

Chuyện tình cảm, nỗi lòng của Lục Bình có ai thấu chăng! Cô không thể san sẻ cùng ai. Có ai hiểu mình. Họ sẽ cho cô quá tham lam nên ra nông nỗi này. Đời cô là chuỗi ngày buồn, có lẽ đeo đẳng suốt đời này.

Có lúc cô trách ba mẹ sao đặt chi cái tên nghe buồn bã vậy. Lục Bình, một loại cây sống trên nước cứ trôi nổi theo dòng. Lúc ghé vào chân cầu, lúc lạc vào bãi sông ở đó sinh con đẻ cháu. Rồi có ngày người ta mang vớt đi không thương tiếc. Ôi! Cuộc đời Lục Bình cũng thế. Cô đang ở giữa dòng nước cuốn không biết đi đâu về đâu. Cố mà quên niềm đau đâu dễ dàng.

Tại sao cô lại đam mê cái tình yêu ấy chứ. Nếu cô yên vị như giám đốc Minh Hiền, cô cũng bằng lòng cuộc sống với Khả Quân thì cuộc đời cô bây giờ tốt đẹp, hoàn hảo.

Đúng là cuộc đời. Chẳng ai bằng lòng với hiện tại để rồi khi mất đi mình mới nhận ra nó quý giá.

Chính cô tạo ra sự đau khổ cho mình. Cô chẳng trách ai cả. Đời Khả Quân, bản thân cô, hay cả Nam Thuận. Không, đáng trách lắm chứ. Sự yếu mềm của mình, tình yêu của Nam Thuận anh đã thay đổi hoàn toàn. Vậy mà có lúc cô đã quỳ lạy van xin anh ấy rũ lòng thương. Nhục nhã nào bằng; mỗi khi nhớ lại, cô thấy mình quá tệ hại.

Nam Thuận xua đuổi cô ra khỏi nhà. Anh ta mang ngay một cô gái về phòng tranh và ôm ấp trước mặt cô... Nước mắt Lục Bình tuôn như suối. Cô lao vụt ra ngoài và đến quán rượu ngày nào.

Ở đây cô gặp Khả Quân. Anh ấy lại cho cô một bài học đắt giá. Tủi nhục, buồn đau cô chưa quên Nam Thuận và nuôi hy vọng cuối cùng.

Cô tìm đến nhà anh đúng lúc một cô gái khác đang kê cận bên anh.

- Anh Nam Thuận!

Mặc cô gọi, Nam Thuận ôm siết cô ta vào lòng, hôn nhau thắm thiết:

- Cô đến đây làm gì? Sao chị để người lạ tự tiện vào nhà vậy?

Người giúp việc bị mắng oan cúi đầu im lặng rồi nói nhỏ:

- Cô ấy đòi gặp cậu bằng được rồi đi, tôi không cho, cô vẫn vào.

Lục Bình biết từ bây giờ mình chẳng còn là “cô chủ hay bà chủ” như ngày nào. Bờ vai anh có người khác dựa mát. Trong căn nhà sang trọng này, cô không là gì. Một người lạ.

- Tôi biết mình đến không phải lúc nhưng tôi muốn nói lần sau cuối.

Nam Thuận đỡ cô gái lên bảo:

- Em vào phòng bên chờ anh. Anh nói chuyện với cô này.

Cô gái sửa lại chiếc váy ngắn hở hênh cao giọng bảo:

- Nếu không có gì quan trọng thì anh nên đi làm sớm, kéo trễ giờ nghe anh.

- Được rồi. Em chớ có lo.

Đối diện với Nam Thuận khi trong phòng chỉ còn hai người, Lục Bình trở nên lúng túng vụng về:

- Sao trở lại đòi gì ở tôi? Chúng ta chia tay rồi mà.

- Anh thấy anh đã công bằng với em chưa?

Nam Thuận chỉ chờ cô mở miệng là bao nhiêu bực tức trào ra:

- Cô là gì của tôi mà đòi hỏi chứ. Tôi không hiểu.

- Anh không thể đối xử với em như vậy. Em vẫn yêu anh như ngày nào, cho dù anh đối xử tệ bạc với em.

- Vậy sao? Cô yêu ở tôi điều gì? Cô gái lúc nãy yêu tiền. Còn cô... đi lấy chồng, rồi bỏ chồng trở về bảo yêu tôi... thật tức cười.

Nam Thuận bỏ đi. Lục Bình vội giữ chặt tay anh ghì lại.

- Buông ra! Cô không thể nào trở lại đây với tôi. Trở lại rồi đòi chia tay như trước đây. Tôi mệt mỏi với cái trò chơi của cô. Từ nay tôi không muốn nhìn thấy cô nữa.

- Không, em vẫn yêu anh. Hãy tha thứ cho em lần nữa. Em không thể xa anh.

- Hừ! Khi cần thì người ta hứa đủ điều với nhau. Xin cô hãy quên hết những lời cô đã hứa với tôi, hay tôi nói với cô trước đây. Tôi ghét hai chữ “ngày xưa”. Chúng ta kết thúc mọi chuyện ngay bây giờ.

Nam Thuận gỡ tay Lục Bình ra định quay lưng, Lục Bình vội chạy ra trước mặt anh, sụp xuống chân anh khóc ngất:

- Anh ơi! Đừng đi, đừng bỏ rơi em lúc này. Vì yêu anh, em buông trôi tất cả. Em chỉ còn anh... Hãy cứu em, Nam Thuận ơi...

Nam Thuận nhìn cô rồi cất giọng lạnh lùng. Trong anh không còn chút cảm xúc trước những giọt lệ đầy đau khổ của cô:

- Cô quá mộng mơ và thi vị hóa tình yêu của mình. Cô tưởng hễ cô yêu ai thì người đó yêu mình chắc. Cô từ bỏ người này để đến với người kia quá dễ dàng. Bờ môi cô đã nói yêu tôi, yêu Khả Quân bao nhiêu lần rồi. Cô có tự hỏi tại sao tôi lại như bây giờ không? Vì cô đó. Sự thay đổi chóng mặt của cô đã làm trái tim tôi chết lịm mất rồi. Tôi vì cô mà từ bỏ cái hạnh phúc tuyệt vời sắp đến với mình một cách dễ dàng. Bây giờ cũng vậy, tôi chẳng cần cô nữa.

Nam Thuận bước nhanh ra ngoài với nụ cười khinh bỉ.

- Anh... đừng tàn nhẫn với em.

- Tàn nhẫn ư? Cô đã tàn nhẫn với tôi gấp trăm lần. Hy vọng cô đừng đến đây làm phiền tôi nữa. Cô đang trả giá cho những gì mình tự tạo ra. Hãy đón nhận đi và đừng trách ai cả.

- Trời ơi... anh có trái tim bằng đá phải không?

Lục Bình gào theo. Cô nhìn theo dáng Nam Thuận với vẻ căm hờn khi ngọn lửa tình yêu phút chốc lụi tàn. Anh đã dập tắt niềm hy vọng cuối cùng ở cô. Lục Bình nghe toàn thân đau nhức. Thở xác, tinh thần cô khủng hoảng cùng cực. Cô không thể trở lại quán gặp Khả Quân lần nữa. Lục Bình biết cuộc đời đang đi vào ngõ cụt. Bóng tối, đường đêm đang từ từ đến trước mắt mình.

Lục Bình cô đơn, tủi nhục. Cô lao vụt ra đường. Tình yêu, hy vọng, cuộc sống tốt đẹp đang khép dần theo bước chân mình.

Lục Bình tách con ngọc trai ra nhẹ nhẹ. Công việc cấy ngọc không dễ dàng gì chỉ có người chuyên môn mới làm được. Cô đặt con ngọc trai xuống mép nước:

- Sao mày lạc ở đây, sẽ chết khát thôi! Hãy về với biển đi.

Nhìn biển mênh mông, cô chợt thấy lòng mình ray rứt bao nỗi niềm mà cô cố mà quên bấy lâu nay.

Mọi việc trôi qua như cơn lốc. Gió chiều thổi mạnh làm tung mái tóc, cô cảm thấy lạnh lạnh. Bàn chân đạp trên bãi cát mát rượi. Lục Bình cảm thấy dễ chịu. Có lẽ giờ này Quế Hân đang cùng Khả Quân dạo chơi trên biển. Quế Hân là cô gái mạnh mẽ bản lĩnh thông minh. Cô ấy sẽ hạnh phúc với Khả Quân. Tất cả chỉ tại cô...

Nỗi nhớ từ xa xăm lại dội về như ngàn con sóng vỗ vào bờ gọi mời. Muốn quên nào có dễ đâu. Nghĩ đến hạnh phúc của người khác lòng cô tái tê, đau buốt.

- Y Bình!

Lục Bình giật mình quay lại. Giám đốc Minh Hiền đi bộ trên bãi cát nhìn cô tươi cười:

- Chào giám đốc.

- Sao lại thần thơ thế. Nhớ người yêu phải không?

- Dạ không ạ... chỉ là nhớ lại những gì đã qua. Cảm ơn ông đã giúp đỡ quá nhiều, nếu không, tôi không biết làm gì ở đâu.

- Hình như cô có tâm sự thì phải... Chuyện giúp cô không có gì lớn. Nếu có chuyện không vui cô hãy kể cho tôi nghe đi, có thể tôi sẽ giúp cô lần nữa.

- Dạ, chỉ là chuyện riêng thôi ạ.

- Chuyện riêng tư, ai cũng có. Nhưng đôi khi chỉ cần có người chia sẻ nó sẽ vui đi bao nhiêu muộn phiền đó cô.

- Giám đốc hiểu lòng người quá.

Minh Hiền ngồi xuống bãi cát nhìn biển khơi, giọng anh mênh mang ẩn ý:

- Cô không nhớ nhà sao? Quê tôi ở Vĩnh Long. Qua đây công tác làm việc, thỉnh thoảng về, vậy mà vẫn nhớ.

Lục Bình thấy bao nỗi nhớ dâng lên từ lời nói của Minh Hiền. Đây là vị giám đốc giàu tình cảm hay anh đa tình. Cô ngồi xa một chút:

- Tôi cũng nhớ nhưng ở đó đâu còn người thân.

- Có bao giờ cô nghĩ tại sao mình lại lạc bước đến hòn đảo này làm công việc mà cô không phải làm không?

Cô ngạc nhiên nhìn anh:

- Giám đốc nói sao ạ?

Cô giật mình bối rối. Hình như anh ta phát hiện điều gì ở cô. Cô đã chôn chặt mọi thứ vào dĩ vãng. Ở đây đâu có ai quen biết. Sao lại hỏi cô điều này. Có lẽ ông ấy quan tâm mình chẳng. Biết nói thế nào đây?

- Tôi thấy cô cứ thờ thẩn như kẻ mất hồn. Dù cô rất nhiệt tình làm việc, nhưng ở đây chẳng phải là công việc dành cho một trang tiểu thư. Nỗi lòng cô thường dâng lên mắt.

Lục Bình vội nói:

- Ai chẳng mong vậy nhưng đời cứ đẩy đưa, làm sao điều khiển con thuyền cuộc đời mình hả giám đốc?

- Tôi thấy cô thường buồn nên nói vậy. Cũng như cô, tôi không hiểu tại sao lại trở thành giám đốc, để rồi...

Lục Bình cắt ngang lời anh:

- Có nhiều người mong ước cái địa vị ấy nhưng có được đâu.

- Tôi nghĩ khác. Cuộc sống không bị lệ thuộc, tự do mới là đích thực.

Lục Bình thở dài nghĩ thâm: Có lúc cô đã nghĩ như anh và đi từ sai lầm này đến sai lầm khác.

- Cô có biết cuộc đời rất phức tạp khi ta đuổi bắt một mục tiêu, ta quyết tâm làm bằng được và phải có cái giá của nó. Dù ta đạt được cuộc sống hạnh phúc, đầy đủ. Tất cả đều làm.

- Tôi không hiểu ý ông, ông nói xa xôi quá.

- Cô đánh giá thấp mình, tôi không tin là cô không hiểu điều tôi nói.

Lục Bình im lặng thả hồn ra biển. Buổi chiều thật đẹp và thơ mộng nếu được ngồi cạnh người yêu cùng đồng cảm, ước mơ...

- Cô sống ở đây thế nào?

Minh Hiền đổi đề tài, Lục Bình cười nhẹ:

- Khá thoải mái và tự do.

- Cô không thấy nó đơn điệu và buồn chán sao?

- Không. Tất cả là do sự cảm nhận từng người. Mỗi nơi có một vẻ đẹp riêng. Tôi thích biển, vì với tôi, nó là cả một bức tranh tuyệt đẹp.

- Tôi có cảm giác cô là một văn sĩ hay họa sĩ gì đó. Giá như tôi biết cô từ lâu thì...

- Làm sao quen được khi tôi và ông mỗi người một nơi.

Ánh hoàng hôn nhuộm hồng mặt biển. Sóng vỗ rì rào. Hai người thả bộ trên cát mãi mê nói chuyện. Sao Mai đi tìm Minh Hiền và cô thấy bóng anh...

Lục Bình trở về khu tập thể. Cô gặp ánh mắt đe dọa của Sao Mai:

- Cô Y Bình vừa đi dạo với giám đốc về à? Cô hay lắm đó.

Minh Hiền kéo tay Sao Mai:

- Em làm gì to tiếng thế. Anh chỉ vì công việc gặp cô ấy không được ư?

- Hai người luôn có việc riêng gì vậy? Chắc anh ngạc nhiên khi tôi còn ở đây.

- Có gì phải ngạc nhiên?

- Tôi đi Vĩnh Long, quên giấy tờ nên trở lại, anh thất vọng chứ. Cô Y Bình đến gặp tôi ngay.

Sao Mai giận dỗi bỏ đi. Minh Hiền nhìn vẻ mặt sợ sệt của Lục Bình, anh cảm thấy bất an:

- Cứ lên xem cô ta làm gì. Cô đừng sợ.

Giám đốc đi rồi, Lục Bình chết sống vì nhiều người ló đầu ra nhìn. Cô biết mình sắp gặp sóng gió. Lần này Sao Mai chẳng để cô yên đâu, con ghen của bà này ghê lắm.

Chắc cô sắp bị đuổi khỏi nơi này. Làm thân gái khổ quá. Được người yêu thương cũng không dễ dàng, đôi khi là cái tội lớn. Càng nghĩ, càng đau, Khả Quân, Nam Thuận miệt khinh, rồi Sao Mai, mọi người. Cô biết phải làm sao. Lục Bình bước đi, nước mắt của cô rơi ướt cả mi. Ước gì mọi người nhìn cô với cái nhìn khác. Đời cô không còn biết sóng gió là gì.

Kiều My vừa ở trường về. Cô cũng người lạ khi thấy Nam Thuận đang ngồi nói chuyện với mẹ Mộng Mơ. Cô đi vòng lối sau vào nhà.

Việc gặp lại Nam Thuận ở bờ sông, Kiều My mới hiểu con tim mình vẫn thổn thức đau đớn vì anh. Tình đầu ai dễ quên, nó luôn ngự trị trong tim trong óc của mình.

Mộng Mơ biết, hiểu lòng Kiều My nhưng cô kiên quyết bắt Nam Thuận phải trả giá. Anh đến nhưng luôn bị Kiều My từ chối gặp gỡ. Mẹ Mộng Mơ thấy tội nên lên tiếng:

- My à! Bác thấy Nam Thuận rất hối hận. Cậu ấy có nỗi khổ riêng và rất cô đơn.

Mộng Mơ giận dỗi:

- Đợi cô đơn mới quay về à? Đừng có mơ. Con cho đi luôn đó mẹ. Hiện nay My có nhiều giáo viên đang đeo đuổi. Con sẽ làm mai nó cho một người vừa đẹp vừa tốt.

Mẹ Mộng Mơ can:

- Con ơi, đừng can thiệp vào chuyện của Kiều My nữa! Mẹ muốn bạn con hạnh phúc. Hãy để Kiều My tự quyết định.

- Ôi! Mẹ thật tuyệt vời! Đúng là nhà văn nhân đạo mà. Ngày xưa mẹ mê thơ Xuân Diệu, Hàn Mặc Tử nên... hiểu ý người ta.

- Con nhỏ này... gọi Kiều My cho mẹ.

- Nam Thuận về mất rồi. Tội quá!

- My ơi.. lên mẹ bảo.

Kiều My len lén nhìn dáng Nam Thuận thất thểu ra về. Lòng cô nhói đau, vì đau, cô không biết? Nghe gọi, Kiều My vội chạy lên.

Mẹ Mộng Mơ ân cần nắm tay cô, bảo:

- My à! Con suy nghĩ kỹ chưa, ai cũng ủng hộ ý kiến của con. Cả gia đình thương và muốn con ở lại đây. Nhưng bác rất muốn thấy con hạnh phúc. Bác xem con như con mình, nên con hãy quyết định bằng con tim và khối óc của mình. Việc này hệ trọng cả đời.

Những lời của mẹ Mộng Mơ là bài học quý giá đối với Kiều My...

- Ngày mai anh về thành phố, cánh diều bị đứt của em, anh đã nối lại rồi. Anh làm được mà, em xem đẹp lắm, không có dấu vết. Hy vọng, ước mơ của em sẽ thành hiện thực.

- Còn anh thì sao?

- Em có cho anh một điều ước, anh sẽ ước như em.

Kiều My chỉ lên vòm trời đêm. Ánh trăng sáng góc trời. Tiếng sóng dòng sông cất tiếng hát réo rắt thật gần. Hình như bao nhiêu nỗi buồn trôi mất tự bao giờ, Kiều My nhẹ giọng bảo:

- Anh ước đi! Điều ước phải xuất phát từ đáy lòng mình.

Nam Thuận thấy lòng rộn lên niềm vui. Anh nắm tay cô run giọng:

- Em có nghe gì không? Tim anh rộn ràng khi ở bên em, dòng sông cũng hát... Anh mong một ngày nào đó em nói lời tha thứ cho anh, lúc đó anh mới yên lòng nhắm mắt.

- Ô! Sao anh nói nhảm. Dù xa nhau em vẫn mong anh sống mãi...

- My à! Hãy hứa với anh, em đừng lấy chồng và đừng bỏ quê này mà đi...

- Không, em yêu nó lắm.
- Vì sao? Vì anh phải không?

Kiều My cong môi nũng nịu:

- Mơ đi! Vì em quen tiếng sóng vỗ, những cánh điều mơ ước, những con thuyền, hoa điên điển và... em nhớ quê...

- Quê chồng phải không?

Tiếng Nam Thuận khe khẽ bên tai: Mùi hương tóc người yêu quyện trong gió quá gần, anh muốn ôm siết cô vào vòng tay để thỏa lòng mong nhớ. Nắm tay Kiều My vỗ nhẹ vào ngực anh liên tục...

Kiều My vụt bỏ chạy ra bên sông, mặc cho Nam Thuận đuổi theo sau. Ánh trăng vắng vặc soi tỏ bóng hai người.

Khả Quân lái xe vào công ty. Quế Hân đón anh bằng nụ cười thật đẹp.

- Lên xe đi em, kéo muện.

Quế Hân mơ ngày này lâu rồi. Cô rất vui khi cùng đi du lịch với anh. Thật bất ngờ và thú vị. Có lẽ trời giúp cô, những điều ước mơ của cô, người đã nghe thấy Quế Hân ngồi cạnh anh không ngớt ca ngợi công việc:

- Anh định đưa em đi đâu vậy? Em nghĩ đêm nay ta đến một resort để dự dạ tiệc và khiêu vũ. Bộ trang phục này hợp không anh?

Khả Quân cười:

- Em đang mơ phải không? Biết đâu chuyến này anh đưa em đến lâu đài gặp hoàng tử anh ta tặng em một đóa hoa hồng.

- Ô! Lãng mạn thật. Tới phiên anh tưởng tượng rồi đó.

- Anh không bao giờ dám mơ những điều viễn vông. Sống thực tế mà còn chưa thấy gì.

- Anh bi quan quá.

- Không bi nhưng cũng hài không nổi em à!

Xe lướt êm về Rạch Giá... Máy bay đưa hai người về đảo Phú Quốc. Đảo Ngọc hiện ra trước mắt Quế Hân.

- Khả Quân! Đi Phú Quốc sao anh không nói trước.

- Công việc bí mật mà em, là trợ lý đặc biệt, em cứ im lặng làm theo lệnh của anh.

- Minh nghĩ ở đây hả anh? Khách sạn chọc trời đâu có thua gì Sài Gòn.

- Chúng ta đi gặp bạn của anh đã.

Chiếc du lịch đưa hai người đến một nơi sản xuất ngọc trai. Đón anh là một bác quản đốc vui vẻ:

- Ông bà giám đốc chờ ông từ sáng đến giờ. Họ đang ở chỗ gian hàng chế xuất ngọc.

- Bác đưa chúng tôi đến đó đi.

- Ông và... cứ đợi ở đây. Tôi gọi...

- À! Đây là Quế Hân, trợ lý của công ty chúng tôi.

Ông quản đốc gật đầu:

- Vậy mà tôi tưởng... Để tôi đưa hành lý vào nhà, ông và cô nghỉ mệt cái đã.

Quế Hân kéo tay Khả Quân:

- Ôi! Cảnh biển, núi đồi, đèo ở đây đẹp quá. Đến ngửi được mùi biển, ngắm hoa sim nở tí là khỏe ngay. Chúng tôi muốn ra chỗ sản xuất ngọc.

Biển trải rộng ra trước mắt. Nhà lấy ngọc, hàng dãy dài đầu người đang cắm cúi làm việc...

Quế Hân chạy nhanh ra bãi cát. Từ xa, Minh Hiền đã nhận ra Khả Quân và cô gái, anh vội đi về phía hai người. Sao Mai đi cạnh anh:

- Ôi! Đẹp quá. Thích thật Khả Quân, anh chọn nơi du lịch tuyệt vời. Mình ở lại bao lâu hả anh?

- Em muốn bao lâu anh chiều.

Sao Mai bắt tay Quế Hân:

- Ở đây làm sao vui bằng thành phố.

Hai bên giới thiệu rồi kéo đến chỗ lấy ngọc trai. Quế Hân ngắm nhìn những viên ngọc thô và thành phẩm luôn miệng khen. Cô chụp nhanh những hình ảnh và nói.

- Chắc Quế Hân xin vào đây làm để được đeo ngọc đầy người miễn phí quá.

Sao Mai cười to:

- Làm trợ lý giám đốc đẹp trai mà chê. Thử làm công nhân rồi biết.

Quế Hân làm quen với một công nhân đang cầm cúi làm việc miệt mài:

- Cô ơi! Làm sao mình biết con trai nào có ngọc. Cô thử con này xem. Chắc là ngọc to và đẹp lắm.

Quế Hân chọn một con trai to đưa cho cô gái. Lục Bình giật mình vì giọng nói nghe quen quá. Cô định trả lời và chơi với nhận ra Quế Hân. Cả Quế Hân cũng vậy, cô buông rơi con ngọc xuống bàn:

- Lục Bình! Trời ơi! Sao lại ở đây? Khả Quân ơi, Lục Bình đây này!

Khả Quân quay lại nhìn. Anh và mọi người đều chú ý đến tiếng kêu của Quế Hân. Lục Bình vụt bỏ chạy.

- Tôi... tôi không phải! Cô lầm rồi!

Khả Quân bỏ mặc Sao Mai và Minh Hiền, chạy theo Lục Bình:

- Lục Bình chờ anh với! Đúng là em rồi, đừng chạy nữa!

Tiếng kêu của Khả Quân và Quế Hân đuổi theo. Lục Bình chạy dọc theo bãi cát, lên đồi sim bạt ngàn. Mọi người nhìn theo không hiểu chuyện gì xảy ra:

- Hình như họ đang đóng phim, nghe giám đốc nói có đài truyền hình đến quay cảnh Phú Quốc và cảnh sản xuất ngọc.

Minh Hiền ngạc nhiên hỏi Quế Hân:

- Cô ấy là...

- Lục Bình...

- Không! Cô ta là Y Bình. - Sao Mai xen vào - Lạ quá! Cô ấy quen giám đốc cô hả?

Quế Hân thở hắt ra vì mệt. Vui hay buồn, cô cũng không biết nữa. Niềm vui chưa tròn đã vụt tan biến như bọt biển. Lục Bình luôn gây ra những bất ngờ đảo lộn mọi thứ trên đời. Chắc Khả Quân vui lắm, xem anh đuổi theo cô ấy thì biết.

Con tìm anh hình ảnh Lục Bình luôn ngự trị không ai thay thế được. Một người đàn ông chung tình. Sao Mai lắc đầu không hiểu.

Minh Hiền nói khẽ:

- Đúng là Lục Bình. Vậy mà ai cũng gọi Y Bình. Hèn chi cô ấy sống lặng lẽ cô đơn.

Sao Mai liếc anh:

- Chuyện gì của cô ta, anh đều biết cả. Đàn ông các anh khó kiêu quá. Bỏ cô gái đẹp để chạy theo cô ta... không ra làm sao. Bạn bè anh thật là. Em đi xem cô ta chuẩn bị món ăn gì cho khách. Tự nhiên ra đây làm, thiệt tình...

Quê Hân lặng lẽ thở dài. Cô thấy mình chẳng biết làm gì. Khóe mắt bỗng cay xè. Biển rất đẹp mênh mông nhòe đi, một chút hy vọng mong manh tan thành mây khói. Cô chết lặng bên Minh Hiền. Anh cũng chỉ khẽ thở dài.

Khả Quân lách qua mấy bụi sim um tùm, bóng Lục Bình khuất mắt. Anh bỗng nghe tiếng khóc rầm rức đâu đây. Khả Quân rón rén đến bên cô. Lục Bình úp mặt vào vòng tay ngồi khóc lặng lẽ:

- Lục Bình ơi! Sao em không nói gì với anh. Em đi, anh khổ sở lắm. Anh vui biết mấy khi tìm thấy em. Nhìn anh đi em!

Lục Bình ngẩng lên. Đôi mắt mờ lệ thảm. Cô ngả vào vòng tay anh vì không còn đủ sức chống lại cái gì đó...

- Hãy gọi tôi là Y Bình... cái tên ấy tôi quên lâu rồi.

Khả Quân lau dòng lệ trong mắt cô:

- Đừng giận anh nữa, em à. Anh chỉ biết em là Lục Bình của anh, người vợ yêu quý của mình. Không bao giờ anh để em rời khỏi vòng tay anh. Hãy đứng lên và về với anh. Chẳng bao giờ anh để em khổ nữa đâu.

- Xin lỗi, tôi không thể. Anh hãy về với bữa tiệc sang trọng đang chờ hai người. Để mặc tôi. Sao tôi lại gặp anh trở trêu như thế này? Buông tôi ra!

- Không. Anh đã để mất em. Lục Bình ơi! Hãy cho anh cơ hội. Gặp em bất ngờ. Minh Hiền là bạn anh, nếu biết em ở nơi này, anh đến lâu rồi. Phải chi anh đến sớm để gặp em.

Khả Quân ôm cô trong vòng tay hôn nhẹ lên đôi mắt buồn. Lục Bình thấm thía lời của Khả Quân khiến cô mềm lòng, nghẹn ngào nấc lên:

- Tôi không muốn gì cả. Tại anh mà lai lịch tôi ai cũng biết.

- Mặc họ. Anh đưa em về ngay bây giờ. Chúng ta làm lại từ đầu, em ạ. Chỉ cần em bằng lòng.

Khả Quân xúc động. Giọt lệ nóng hổi rơi trên má cô. Lục Bình biết lời anh là thật. Cô để mặc anh hôn lên má mình thấm thiết. Từ nay, cô lại có anh trong đời: Mơ gì hơn.

Lục Bình chợt nghe tiếng mọi người ở bên cạnh. Cô xấu hổ nép vào Khả Quân. Đôi sim tím rục rờ hơn với tình yêu của họ.

HẾT